

EVANGELI DEL JOVE RIC;Error! Marcador no definido.

Cronista:- Hi havia una vegada un jove que des del seu petit poble va sentir parlar d'un home, un tal Jesús; Fins i tot ell l'havia vist un dia que es passava, però no se'n recordava gaire. Volia sortir del seu àmbit i fer coses noves. Era molt aventurer i li agradava viatjar molt, decidí cercar-lo i quan el trobà juntar-se amb ell i enrolar-se als seus projectes. Quan el trobà fou Jesús mateix que li preguntà:

Jesús:- No ets tu el fill de'n Tomeu?

Miquel:- Jo mateix, De què hem coneixes?

J- Que no te'n recordes, del poble, he sentit parlar de ton pare, lo que no sé és el teu nom.

M- Em dic Miquel.

J- Ah! sí, Miquel, que malgrat diguin que el teu pare sol anar un poc tocat d'ala, tu ets un bon al.lot.

M- No es així, l'única persona que conec de moment bona, ets Tú.

J- Jo, I per què dius això?

M- perquè realment tu i el teu grup son els unics dels que estan de moda que fan alguna cosa bona, i que surten de lo rutinari.

J- Idò, jo crec que realment a tu et convendria sortir de la normalitat i que fossis un poc tu mateix.

M- No Jesús, el qui realment val un poc ets tú.

J- Idó, jo crec que l'únic que és bo, virguer i un gran tipo és Déu. Els altres feim lo que podem, un poc aquí i un poc més allà.

M-D'això he vengut a parlar, a mi també m'agradaria fer alguna cosa, malgrat la meva apariència no ho demostrí, jo també vull fer alguna cosa per aquí i per allà on sia necessari.

J- Bé, seu i conversarem un poc.

M- Pel meu poble, al qual tú has estat, no es parla d'altre cosa que del viatge que vols fer fins a Jerusalem.

J- Quin viatge?

M- Que vols dir, i que em faries el desentès?, el que tu i els teus amics voleu fer, hi he pensat molt i crec que jo també vendria. Per què no m'expliques el que voleu fer?

J- Estic content que t'ho hakis plantejat, tots els altres també hi estaran. Respecte al que volem fer, és girar la truita de dalt a baix. Hem de fer un cel nou i una terra nova, hem de fer realitat el Regne de Déu. Veritablement tendrem alguns problemes, però ja els resoldrem damunt la marxa. Entre altres

coses, els qui tinguin poc tendran molt i els que tenen molt hauran de tenir poc.

M- De moment no he entés res de res.

J- No i no és que jo no parli clar. Bé intentaré explicar-me un poc més. No és veritat que a Israel hi ha gent que té doble racció de menjar i és perquè altres no en tenen gens? Per què hi ha gent que té el cofre i l'armari ple de roba i sabates i n'hi ha d'altre que van descalços pel carrer? Uns tenen un grà de blat i altres tenen les païsses plenes. Ho entens Miquel?

M- No entenc res, però quan ens anirem de viatge, i qui hi vendrà?

J- No m'ho poses gens fàcil estimat Miquel: n'hem convidats a molts, però al final son molts pocs els qui ens volen acompanyar.

M- Si, realment moltes paraules i molts pocs fets.

J- Sí, és veritat, però necessitam gent que possi mà forta a l'arada i empengui fort el Regne de Déu.

M- Jo des de petit vaig aprendre de memòria els manaments de la llei de Déu, i els he practicat sempre, no he robat...

J- No has tengut mai fam....

M- No he matat a ningú, ni he tengut el desitg...

J- Tampoc has sentit a la teva espatlla els assots del capataç...

M- És que no em creus, t'ho puc jurar!

J- No és necessari, Jo et crec, ja sé com són els tipos com tu.

M- Bé com que veig que no me creus, surt als carrers del meu poble i veuràs com he donat moltes de llimosnes als pobres. Però hem sortit del tema, el que jo vull es venir amb tu de viatge. És que no hem de comprar rés? Diguem-ho i jo et compraré el que ens faci falta.

J- COMPRAR, res de comprar, el que ens fa falta és VENDRE

M- I que hem de vendre?

J- Ho hem de vendre tot, per tenir les mans buides i lliures, com les va tenir en Moisès quan per matar el soldat del faraó va haver de pagar les conseqüències fins a l'extrem, però va poder atracar-se a la seva gent amb les mans buides, netes i lliures de tota cosa. Com veus lo important no és anar de viatge, sinó anar-hi amb les mans netes, lliures per així poder entregar-les a aquells que ens les demanin. Crec, Miquel, que et convendria que ho pensassis un poc millor, torna demà i en tornarem parlar.

M- Si, realment ho pensaré i faré el que m'has dit...

Cronista- Però l'endemà en Miquel no es presentà. En Miquel se n'anà tot trist. Realment ell no hi anava per aquest motiu, se'n tornà al seu poble i no hi tornà a pensar. Quan sentí al pocs dies que a Jerusalem l'havien crucificat va pensar, que estava content de no haver-hi anat, no fos que ell hagués acabat igual, però malgrat tot, de tant en tant, recordava les paraules que havia tingut amb Jesús.